

a) det forslag, som finansministeren vil fremsætte om boligopsparring og om forhøjelse af lejeværdien ved erhvervelse af enfamilieshuse og om nye regler for lejeværdien af ejerlejligheder, samt til mine senere bemærkninger om

b) de påtænkte foranstaltninger med henblik på forøgelse af opsparringen til boligformål i forbindelse med genudlejning af lejligheder i de ældre private og almennyttige boligejendomme.

På dette grundlag har regeringen anset det for samfundsøkonomisk forsvarligt

at forhøje de af obligationsmarkedsudvalget foreslåede lånegrænser og løbetider for erhvervs- og boliglån, bortset fra tillægslån, og

at sikre den del af nybyggeriet, som har den særlige opgave at løse de sociale boligproblemer, mod yderligere forhøjelser af indskud og husleje som følge af den påkrævede stramning af obligationsmarkedet. . . .“

„ . . . Som det fremgår af økonomiministerens redegørelse, er det hensigten, at *kommunerne* i højere grad, end det nu er tilfældet, fremtidig selv skal finansiere deres byggeri uden for det almindelige realkreditsystem. Spørgsmålet om realkreditlån — specielt særlige realkreditlån — til *sociale og kulturelle institutioner* melder sig i denne forbindelse, idet nyordningen ikke må medføre, at kommunerne lader byggeopgaver, som de rettelig selv bør påtage sig, udføre af selvejende institutioner m. v. for ad denne vej alligevel at opnå realkreditlån. I lovforslagene er der derfor indsat bestemmelser om, at boligministeren kan fastsætte nærmere retningslinjer med henblik på at adskille, hvad der kan betragtes som naturlige kommunale byggeopgaver, og hvad der må betragtes som andet socialt og kulturelt byggeri. . . .“

Ved 1. behandlingen udtalte *Helge Nielsen* (S), at han måtte sige fra over for ministerens forslag på nuværende tidspunkt. Der lå ikke i forslagene nogen løsning af de problemer, der havde skabt hele miseren, nemlig jordpriserne og priserne på kapital. Løste man ikke disse problemer, ville prisen for boliger stige og stige, og så ville det være en økonomisk fordel at købe hurtigt og låne de manglende penge, selv til meget høje renter, i stedet for at vente.

Ømann (SF) fandt, at forslagene var en meget lille og spredt reform, som ikke opfyldte de ønsker til en reform og bedre ligevægt i hele samfundsøkonomien, som økonomiministeren i sin redegørelse i december måned havde bebudet. Man måtte ganske vist erkende tendensen, den gode vilje i forslagene, men der måtte strukturændringer til af en ganske anden karakter.

Sigsgaard (VS) pegede på, at årsagen til de økonomiske problemer ikke var det store obligationsudbud, det var ikke engang én af årsagerne, men en virkning bl. a. af jordspekulationen og de tilfældige, overdimensionerede investeringer, der igen var virkningen af alt for gunstige afskrivningsregler.